

Det fremgår af evalueringen, at der i mange landzonesager skal gives tilladelse efter anden lovgivning administreret af enten amtskommune eller kommune. Amtskommune og kommune skal således ofte give tilladelse efter henholdsvis naturbeskyttelsesloven og byggeloven ved en landzoneansøgning. Men de hensyn, der varetages gennem landzonebestemmelserne har tættere relation til den lovgivning amtsrådet i øvrigt administrerer – naturbeskyttelseslov, landbrugslov og dele af vejlovgivningen – end til den lovgivning kommunalbestyrelsen administrerer.

Evalueringen viser også, at de bestemmelser i planloven, hvorefter kommunalbestyrelsen allerede har landzonekompetencen – det vil sige i landsbyer, der er entydigt afgrænset i en kommuneplan og i landzoneområder, der er omfattet af en offentligt bekendtgjort lokalplan – betyder, at ca. hver 6. landzonetilladelse i dag gives af kommunerne.

Efter en samlet afvejning af undersøgelsens resultater, og på baggrund af den klare arbejdsdeling, der

er fastlagt mellem amtskommune og kommune med den nylige revision af lovgivningen på plan- og naturbeskyttelsesområdet, er det regeringens indstilling, at planlovens nuværende bestemmelser bør fastholdes.

Det betyder, at landzonekompetencen i de omhandlede kommuner går tilbage til amtsrådet pr. 1. januar 1994.

Den foreslåede bestemmelse er en overgangsregel om behandlingen af de ansøgninger om landzonetilladelse, der i henhold til forsøget er indgivet til en kommunalbestyrelse inden den 1. januar 1994. Det foreslås, at disse sager afgøres af kommunalbestyrelsen.

Ansøgninger, der indgives efter den 1. januar 1994, skal herefter afgøres af amtsrådet, medmindre der er tale om et af de områder, hvor kommunalbestyrelsen efter de almindelige regler er landzonemyndighed.